

Inhoud

1.	Het wonderlijke verhaal van Twist, de schrijfster	5.
2.	Het wonderlijke verhaal van Flut, de schatbewaker	8.
3.	Het wonderlijke verhaal van Anna, de broodjesverkoopster	11.
4.	Het wonderlijke verhaal van Leonard, de ridder	14.
5.	Het wonderlijke verhaal van Mercy, de dierenverzorgster	17.
6.	Het wonderlijke verhaal van Mats, de voetballer	20.
7.	Het wonderlijke verhaal van Swif, de speelgoedmaker	23.
8.	Het wonderlijke verhaal van Rem, de automonteur	26.
9.	Het wonderlijke verhaal van Sizzel, de koorddanseres	29.
10.	Het wonderlijke verhaal van Goos Gosen, de fabriekswerker	32.
11.	Het wonderlijke verhaal van Jack, de glasblazer	35.
12.	Het wonderlijke verhaal van Lakei, de opperbediende	38.
13.	Het wonderlijke verhaal van Art, de kunstenaar	41.
14.	Het wonderlijke verhaal van, de	44.

1. Het wonderlijke verhaal van Twist, de schrijfster

Het is een heerlijke dag. De zon schijnt en alle ramen en deuren van de vrolijk geschilderde huizen in het dorp staan open. Twist zit in haar kleine, lage huisje aan tafel en kijkt naar buiten. Ze denkt na over een mooie beginzin van een nieuw verhaal. Twist is dol op schrijven. Ze houdt ontzettend veel van letters, woorden, zinnen en verhalen. Het liefst zit ze met pen en papier aan tafel. Met aan de ene kant van het papier een stuk chocoladeletter en aan de andere kant een kop hete soep, natuurlijk met lettervermicelli. Haar grootste wens is een verhaal voor de krant schrijven. Ze heeft al veel geschreven, maar de mensen van de krant vinden haar verhalen nooit goed genoeg.

Naast het huisje van Twist parkeert een grote, gele kiepauto die gevuld is met zand. De bel gaat. Voor de deur staat een werkmans, gekleed in een oranje jas. 'Moede giddag,' zegt Twist.

'Goedemiddag jongedame, zou je mij misschien willen helpen met het kiepen van het zand?' vraagt de werkmans. 'Ik kan vanuit de kiepauto net niet zien waar ik het zand moet lossen. Het moet precies in de kuil naast jouw huis komen. Roep maar "links" of "rechts"'

'Prima,' antwoordt Twist, 'ik gelp jou haag.'

De werkmans trekt een wenkbrauw omhoog en denkt: ik gelp jou haag, daar heb ik nog nooit van gehoord. Maar hij

Stel je de tafel van Twist voor: Teken wat er allemaal op de tafel ligt.

begrijpt wat ze bedoelt. De werkmans stapt in zijn kiepauto en gebaart dat Twist schuin achter de auto moet gaan staan, zodat hij haar precies kan zien.

‘Rinks!’ roept Twist.

Rinks? De werkmans snapt het niet. Het is links of rechts, rinks bestaat niet.

‘Nog meer naar rinks!’ roept Twist.

Ze zal wel rechts bedoelen, denkt de werkmans. Hij stuurt de kiepauto nog wat meer naar rechts, drukt op de rode knop en laat de bak kantelen. Ontzettend veel geel zand schuift de bak uit, zo in ... OH NEE, niet zo in de kuil ... maar ... zo op het lage huisje van Twist. Twist bedoelde links en niet rechts! Wat verschrikkelijk! Al het zand komt op het dak van het huis van Twist terecht. En niet alleen óp haar huis, maar ook ín haar huis. Er vallen door de openstaande ramen en deuren bergen zand in haar bed, in haar bad, op de tafel en in de soep; en haar bank is een zandbank geworden. De werkmans is uitgestapt en kijkt met grote ogen naar de puinhoop. ‘Wat erg! Wat erg! Het spijt me, jongedame, ik dacht dat je rechts bedoelde.’

Tranen schieten in de ogen van Twist. Deze troep opruimen gaat weken duren. ‘Weet je wat,’ zegt de werkmans, ‘ik ken een goede schoonmaker. Ik bel hem op. Hij kan ons vast helpen.’

Niet veel later stapt de schoonmaker binnen. Hij kijkt Twist met bijzonder vriendelijke ogen aan en zegt troostend: ‘Kom, ik zal je helpen. Ik heb sterke zandstofzuigers waarmee we snel het zand weer uit je huisje hebben.’ De schoonmaker fluit terwijl hij zijn werk doet. Het opzuigen

gaat razendsnel. Als laatste zuigt de schoonmaker de tafel. Hij hoort een slurpend geluid dat onder het zand vandaan komt. De stofzuiger zuigt niet alleen de soep op, maar ook het verhaal van Twist zit bijna in de stofzuiger. Nieuwsgierig pakt de schoonmaker het papier. Terwijl hij het verhaal leest, begint hij te stralen. ‘Twist,’ roept hij, ‘houd jij van schrijven?’

‘Veel erg heel,’ antwoordt Twist, ‘maar niemand wil mijn verhalen in de krant zetten, omdat ik steeds letters verwissel. Ik heb een heel bijzonder bos, het Sleutelbos. Heb jij wel eens van het Sleutelbos gehoord?’

Twist schudt haar hoofd.

‘In dat bos bewaar ik zeer belangrijke, wonderlijke verhalen. Verhalen over hoop, dromen, liefde, overwinning en een nieuw begin. Deze verhalen zijn erg kostbaar, want woorden hebben kracht en wanneer je deze verhalen aan elkaar vertelt, krijg je nieuwe moed en het vertrouwen om moeilijkheden te overwinnen. Het zijn sleutels tot een wonderlijk en avontuurlijk leven. Vanmiddag is “De wonderlijke verhalenpicknick”. Dan komen alle mensen die een wonderlijk verhaal hebben of die er een willen horen bij elkaar. Tijdens het eten vertelt iedereen zijn eigen verhaal. Er zijn ook verhalen die nog niet op papier staan. Twist, zou jij die verhalen op willen schrijven? Ik zal je helpen met de letters, want waar jij zwak in bent, daar ben ik juist sterk in.’

Twists mond valt open. ‘Mag ik echt de scherhalen vrijven uit het Sleutelbos? Dat is nog beel veter dan de krant!’ En nog diezelfde dag schrijft Twist in het Sleutelbos het verhaal van Flut.

Stel je voor dat je tegenover Twist woont. Teken hoe haar huis eruitziet nadat de kiepwagen al het zand op haar huis heeft gekiept.

2. Het wonderlijke verhaal van Flut, de schatbewaker

Zie je hem? Kijk maar eens goed tussen de struiken. Daar ... Met zijn blauw met rode blouse en die bruine cowboyhoed op zijn hoofd. Ja, dat is hem. Dat is Flut. Vandaag is het een bijzondere dag in het Sleutelbos. Vandaag is het de dag van 'De wonderlijke verhalenpicknick'. Iedereen is er al en Flut ook. Wie had dat ooit gedacht? Flut zelf in ieder geval niet.

Vroeger ging Flut met tegenzin naar school. Hij kon namelijk niet goed rekenen. Als hij iets moest uitrekenen, ging het heel langzaam. Te langzaam. En altijd zei juf: 'Dat is weer flut. Jij heet Flut en je bent flut. Ga maar naar het hok, want jij leert het nooit.' In het hok rook het muf. Het was een klein kamertje zonder ramen, waar de stofzuiger stond. De grijze vloer en de bruine muur zaten onder het stof en aan het plafond hingen spinnenwebben. Daar moest Flut dan heel vaak zitten. Flut was niet bang, maar het was natuurlijk wel erg saai. En donker, want er kwam alleen licht door het sleutelgat.

Onderweg naar school had Flut een stokje gevonden. Die ochtend moest hij weer in het hok, omdat hij niet wist hoeveel twee plus twee was. Hij pakte zijn stokje. Met het licht dat door het sleutelgat scheen, kon Flut iets tekenen. Veel meer dan het sleutelgat kon hij niet zien, dus tekende hij dat na. En nog één en nog één. Het hok was opeens niet meer zo saai. Elke keer als hij weer in het hok moest, tekende Flut sleutelgaten in het stof op de muur en op de vloer. Hij maakte ze niet alleen rond met een driehoekje eronder, maar hij gaf ze allerlei wonderlijke vormen. Eén sleutelgat leek op een voetbal, een ander op een poppenhuis, de volgende op een krab.

*Stel je voor dat je door het sleutelgat van het hok kijkt.
Tekend wat Flut op de muren en vloer heeft getekend.*

Flut had een prachtige tekening vol sleutelgaten in het stof getekend, en niemand wist ervan. Of toch wel?

Op een dag stuurde juf Flut opnieuw naar het hok. Hij zocht zijn stokje alvast op, deed de deur open en schrok. 'Waar zijn mijn sleutelgaten gebleven?' bibberde zijn stem. Het hok was schoongemaakt, de stofzuiger glom en er was geen spinnenweb meer te zien. Flut huilde en hij liet zijn tekenstokje uit zijn handen vallen.

Door zijn tranen zag hij niet dat iemand het stokje oppakte. 'Hey Tofferd, deze liet je vallen.' Flut keek omhoog en daar zag hij twee vriendelijke ogen en een grote glimlach. Het was de schoonmaker.

Flut zei: 'Ik ben geen Tofferd, ik heet Flut en ik ben flut.' Toen hij dat zei, rolde er een dikke traan over zijn wang.

'Ik weet dat je Flut heet en jij bent zeker Flut. F.L.U.T. Ik ken jou wel,' zei de schoonmaker. 'Elke dag kijk ik naar jouw mooie tekeningen in dit hok. Wat een schitterende sleutelgaten maak jij! Je kunt echt prachtig tekenen. Ik vond het zo mooi dat ik dit hok nooit schoonmaakte. Helaas moest het nu van juf, maar jij bent echt F.L.U.T. Weet jij wel wat jouw naam betekent?'

'Ja,' snikte Flut, 'dat ik niets kan.'

'Nee hoor, daar staat jouw naam helemaal niet voor. Het is maar wie je gelooft. Volgens mij betekent F.L.U.T. Fantastische, Leuke, Unieke Tofferd! Jij bent fantastisch, leuk, uniek en tof, ik ken niemand die zulke mooie sleutelgaten maakt als jij. Weet je, ik ben de eigenaar van een prachtig bos, het Sleutelbos. Ik zoek iemand die sleutelgaten maakt in de schatkisten. En die ook de schatkisten bewaakt, want

in de schatkisten bewaar ik de wonderlijke verhalen. Flut, jij Fantastische, Leuke, Unieke Tofferd, zou jij mijn sleutelgatemaker en schatbewaker willen zijn? Dan mag je in het bos wonen en help ik je met rekenen.'

'Wauw!' Flut kijkt met grote ogen naar de schoonmaker. 'Meent u het echt?'

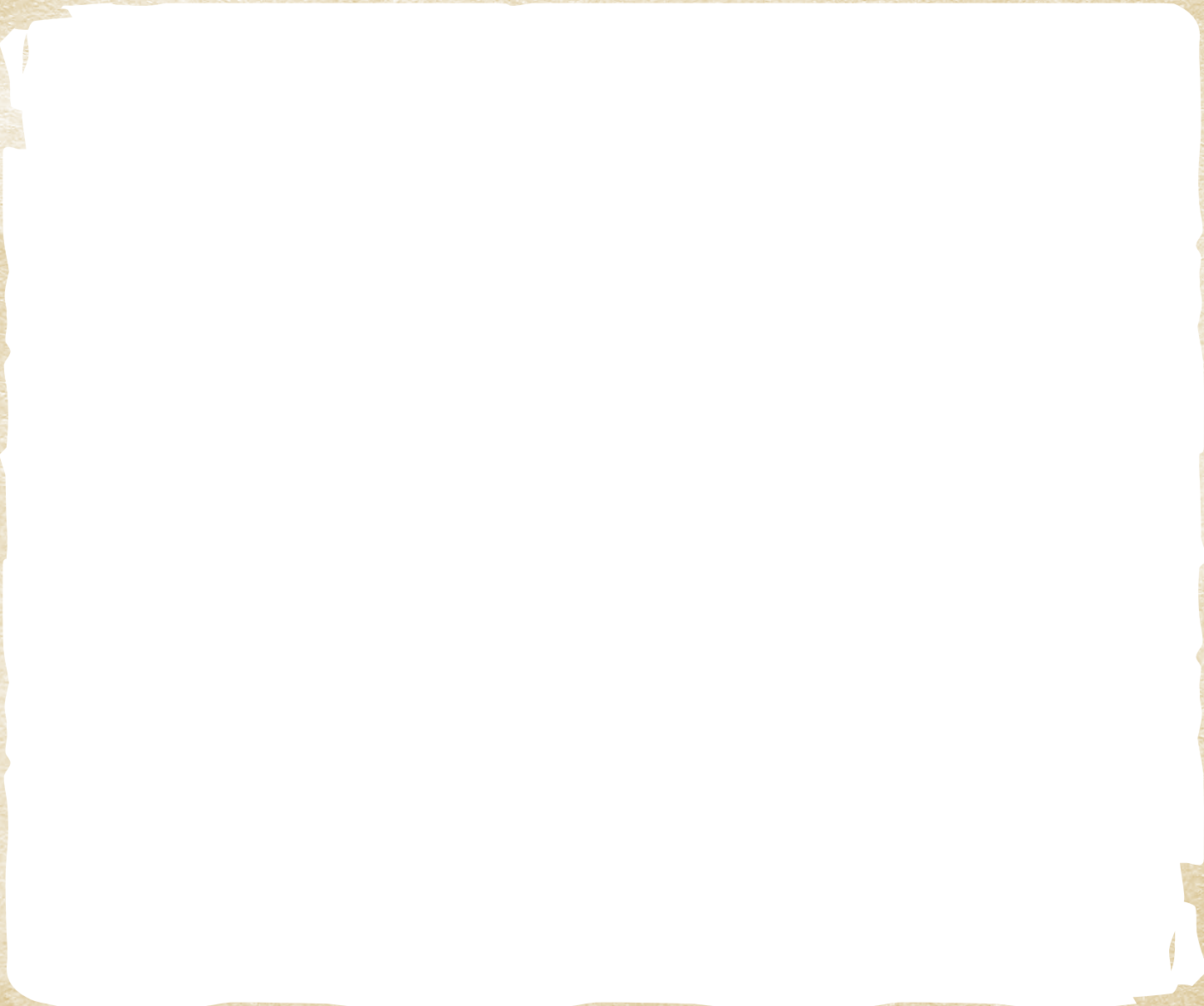
'Natuurlijk. Ga maar terug naar juf om te zeggen dat je met mij mee naar het Sleutelbos gaat.'

Flut glimlacht, zo was het precies gegaan en samen met de schoonmaker had hij een prachtige boomhut gebouwd. De schoonmaker leerde hem niet alleen rekenen, maar ook timmeren, de heerlijkste bloemensoep die er bestaat maken en bovenal leerde de schoonmaker hem dat hij, Flut, de Fantastische, Leuke, Unieke Tofferd is.

Flut loopt naar de picknicktafels. Op de hoek zit Anna, de broodjesverkoopster met een mooi blauw linnen schort. 'Ha Anna,' zegt Flut, 'zou je mij het brood willen aangeven?'

'Natuurlijk, en dan zal ik jullie het wonderlijkste verhaal vertellen dat ik ken.'

Stel je voor dat je in het Sleutelbos loopt en de boomhut van Flut ziet. Teken de boomhut van Flut en de schatkisten die eronder staan.

3. Het wonderlijke verhaal van Anna, de broodjesverkoopster

Oe zeeman met de dikke, donkerblauwe trui staat in de rij voor een broodje. Hij houdt van de geur van het versgebakken brood, maar hij houdt nog veel meer van Anna. Anna is de dochter van de bakker en zij verkoopt de broodjes. Ze heeft twee lange vlechten en is het mooiste en vrolijkste meisje dat hij kent. Anna vindt de zeeman stoer en lief tegelijk. Hij ruikt naar de woeste golven. Zijn ogen zijn prachtig blauw, net als de zee.

Als de zeeman aan de beurt is, gaat hij op zijn knieën en vraagt aan Anna: ‘Anna, wil je met mij trouwen?’

‘Ja, natuurlijk!’ roept Anna stralend. Ze geeft de zeeman een dikke knus, een knuffel en een kus tegelijk.

‘Eerst moet ik nog wel een paar weken varen,’ zegt de zeeman, ‘maar als ik terugkom, dan gaan we trouwen.’

De weken vliegen voorbij. Anna is erg blij. Ze koopt een mooie, witte trouwjurk van kant.

En haar vader heeft een prachtige bruidstaart gemaakt, want nog één nachtje slapen en dan zal Anna haar zeeman weer zien. De volgende ochtend doet Anna mooie bloemen in haar haar en ze wacht de hele dag in de haven, maar haar zeeman komt niet. Verdrietig gaat ze naar huis. De volgende dag staat ze weer te wachten, maar ook dan komt hij niet. En de dagen daarna ook niet. Na een week wachten is Anna niet alleen verdrietig, maar ook woedend. Misschien heeft haar zeeman in een ander dorp ook een broodje gekocht en is hij verliefd geworden op een ander meisje. Anna is zo teleurgesteld en woest dat ze een heel boze, gemene brief schrijft, met daarin allemaal lelijke woorden over de zeeman.

Haar brief begint met ‘Gemene, bange banaan’, en ze eindigt met ‘je mag nooit meer een broodje kopen in onze bakkerij’. De brief stopt ze in de brievenbus voor zeemannen. Om de zeeman te vergeten, verscheurt ze haar trouwjurk en geeft ze de prachtige bruidstaart aan de hond. Zo, dat was dat.

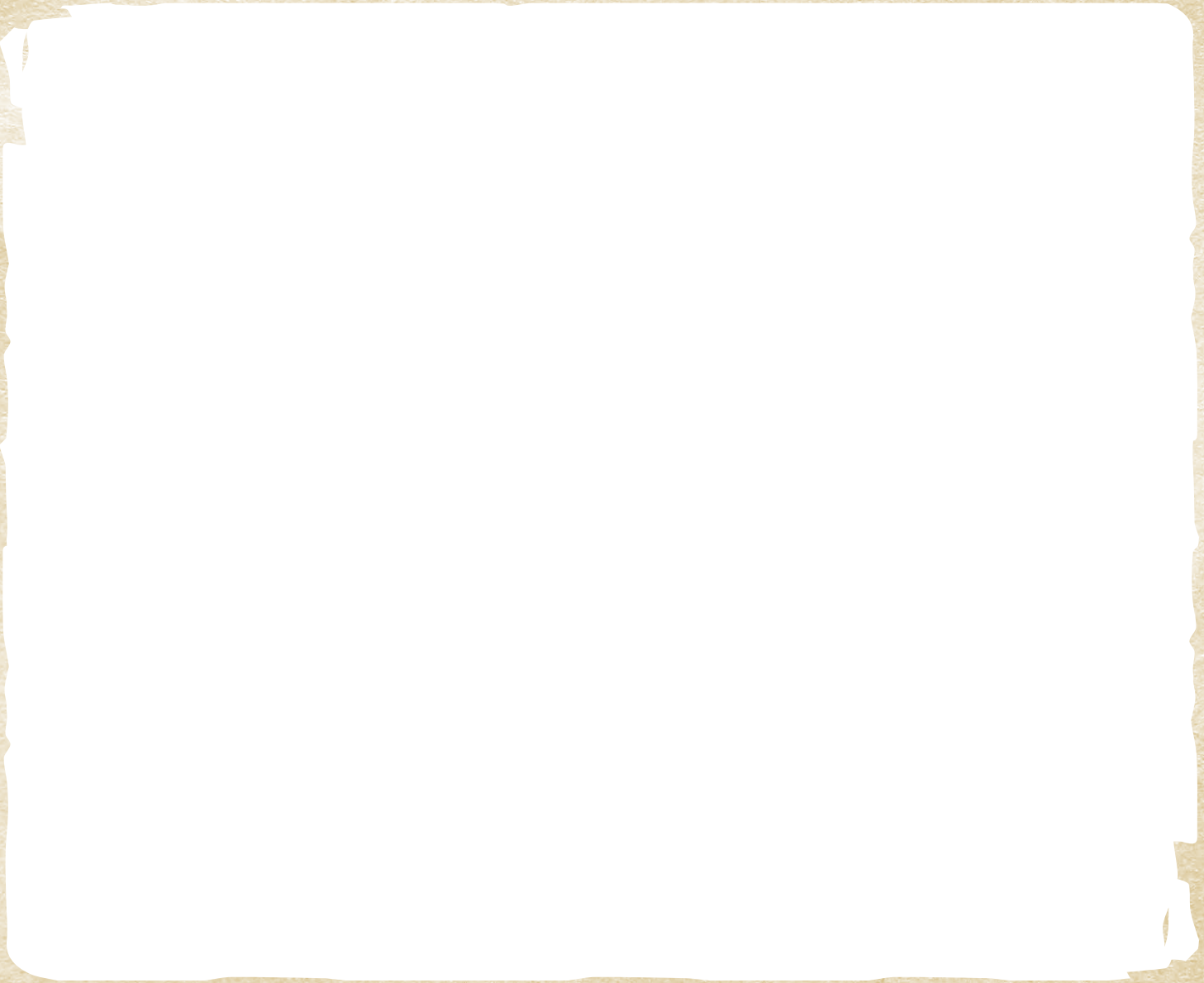
Er gaan maanden voorbij. Anna verkoopt nog steeds broodjes, maar zo vrolijk als daarvoor is ze niet meer.

Op een dag is Anna weer vroeg in de bakkerij. Het ruikt er heerlijk naar versgebakken speculaas. Hoewel het nog vroeg is, komt er toch al een klant de winkel binnen. Het is een man met een flinke baard en hij draagt een vieze, dikke, donkerblauwe trui. Hij heeft een bos bloemen in zijn hand. Anna kijkt nog eens goed. Ze ziet zijn ogen – die zou ze uit duizenden herkennen – de ogen die lijken op de kleur van de zee. Ze haalt diep adem en ruikt de woeste golven ... Dit is haar zeeman. Hij is teruggekomen! Anna wordt bang, blij, boos en verdrietig tegelijk. Ze stamelt: ‘Waar ben je al die tijd geweest? Ik dacht dat je met een ander was getrouwd!’

‘We kwamen met ons schip in een storm terecht. De golven waren zo hoog dat het schip als een luciferdoosje op zee dobberde en het zeil scheurde. Het heeft weken geduurd voordat we het zeil hadden gemaakt en we weer terug naar de haven konden varen. En nu ben ik hier om nogmaals te vragen of je met me wilt trouwen.’

Anna wordt bleek. ‘Maar ik heb je een brief gestuurd waarin ik allemaal lelijke dingen over je heb geschreven. Ik noemde je zelfs “Gemene, bange banaan”’

*Stel je voor dat je op hetzelfde schip werkt als de zeeman.
Teken hoe je ziet dat de zeeman na de storm vanaf het schip de brief van Anna in het water gooit.*

De zeeman antwoordt vriendelijk: 'Ik heb de brief gelezen en daarna heb ik hem in het midden van de zee gegooid, daar waar de zee het diepst is. Die brief, die bestaat niet meer. Anna, ik houd van jou! Met jou wil ik opnieuw beginnen!'

Anna kijkt hem stralend aan en roept: 'Jij bent mijn zeeman, mijn held. Natuurlijk wil ik met je trouwen! Ik moet alleen nog wel een nieuwe jurk kopen.'

De zeeman loopt naar Anna toe en geeft haar een grote knus. Een paar weken later is het zover: Anna trouwt met de zeeman. Haar vader heeft de mooiste bruidstaart van de hele wereld gemaakt, een taart van wel vijf lagen, met bovenop een bruid met twee vlechten en bloemen in haar haar en een zeeman met een blauwe trui en ogen met de kleur van de zee.

Iedereen aan de picknicktafel heeft ademloos zitten luisteren.

'Mooi verhaal, hè?!' zegt Anna glimlachend. 'Ridder Leonard, zou jij mij druvensap willen aangeven?'

'Natuurlijk, en dan zal ik jullie het wonderlijkste verhaal vertellen dat ik ken.'

*Stel je voor dat je bij de bruiloft van Anna en de zeeman bent.
Teken de prachtige bruidstaart.*

